

Δὲν ἔχομεν θέσιν εἰς τὸ Π.Σ.Ε.*

ἢ περὶ «Κραυγαλέας Παραπληροφόρησης»

*τοῦ κ. Ἰωάννου Κορναράκη,
Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ
Ποιμαντικῆς Ψυχολογίας
τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν*

ΚΑΤΑ τὶς ἐργασίες τῆς πρόσφατης συγκλήσεως τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σύμφωνα μὲ τὸ Δελτίο Τύπου τῆς Ἱ. Συνόδου, ὁ Μακαριώτατος κ. Χριστόδουλος ἐδήλωσε ὅτι

«Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συνεχίζει νὰ μετέχει στὸν θεολογικὸ διάλογο (μὲ τοὺς ἑτεροδόξους) ... μὲ πνεῦμα ἀγάπης, διακρίσεως καὶ προπαντὸς ἐμμονῆς στὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας».

(Βλπ. «Ο.Τ.», 15.10.04).

Ἐν τούτοις ἡ δήλωση – διαβεβαίωση αὐτὴ τοῦ Μακαριωτάτου, ὅτι στὸν Διάλογο μὲ τοὺς ἑτεροδόξους μετέχουμε μὲ πνεῦμα «...Προπαντὸς ἐμμονῆς στὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας», ἀποτελεῖ κραυγαλέα παραπληροφόρηση, πὺ σκοπεύει στὴ στήριξη τῆς ἰδέας, ὅτι πρέπει νὰ μετέχουμε στὸ Διάλογο αὐτό, γιατί, ἤθεν, μὲ τὴν ἐμμονή μας αὐτή, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ φίλοι τῶν οἰκουμενιστικῶν Διαλόγων, διακηρύσσουμε καὶ προβάλλουμε διεθνῶς τὶς θεολογικὲς διδασκαλίες τῆς ὀρθοδοξίας μας καὶ ἰδιαίτερα στοὺς ἑτεροδόξους ἐταίρους μας στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.).

ΔΥΣΤΥΧΩΣ, όμως, τὰ ἤδη καταγεγραμμένα γεγονότα τῆς πορείας τοῦ διαλόγου μας ἐντὸς τοῦ Π.Σ.Ε., ἐπιμαρτυροῦν, ὅτι, στὸν διαχριστιανικὸ αὐτὸ χῶρο, ὅπου δεσπόζει κυριαρχικὰ ὁ προτεσταντισμὸς, ἡ Ὁρθοδοξία περιφρονεῖται ταπεινωτικῶς καὶ σύρεται, λόγῳ τῆς πενιχρῆς σὲ ἀριθμὸ παρουσίας της, στὴν ἀποδοχὴ ἀποφάσεων καὶ διὰ *«Κοινῶν Δηλώσεων»*, οἱ ὁποῖες, τὶς περισσότερες φορές, πλήττουν καὶ ἀκυρώνουν τὸν ὁμολογιακὸ χαρακτήρα καὶ τὴν ἰσοπεδώνουν, στὸ ἐπίπεδο μιᾶς Ἐκκλησίας ἐγκλωβισμένης στὶς σιδηροπαγεῖς ἀρχές τοῦ Διαχριστιανικοῦ Συγκρητισμοῦ!

* * *

ΔΥΟ εἶναι, κυρίως, οἱ ἀθεράπευτοι ἀρνητικοὶ παράγοντες, ποὺ καθιστοῦν ἀδύνατη τὴν ἀλώβητη διατήρηση τῆς Ὁρθοδοξίας μας, ἀπὸ κρυφές ἢ φανερές ἐπιβουλές τῶν ἐταίρων μας, μέσα στὸ Π.Σ.Ε. Καὶ δῆ:

1. Οἱ ἐκάστοτε Ὁρθόδοξοι ἐκπρόσωποι στὸ Π.Σ.Ε. Στὴν πλειονότητά τους, δυστυχῶς, προσέρχονται στὸ Διάλογο, ποὺ θὰ ἐκπροσωπήσουν τὴν Ἐκκλησία τους, ἀκατάρτιστοι θεολογικῶς, ἀπροετοίμαστοι ψυχολογικῶς, γιὰ τὶς δυσκολίες, ποὺ τοὺς ἀναμένουν σ' ἓνα περιβάλλον μὲ κρυμμένες παγίδες καὶ μὲ ἀφανεῖς ἐκ πρώτης ὄψεως ἐπιδιώξεις, μὲ συνειδητοποιημένη ἐν τούτοις τὴν πρόθεση νὰ ἐπωφεληθοῦν προσωπικῶς, παντοιοτρόπως. Ἐνδεικτικὰ εἶναι τὰ κάτωθι παραθέματα.

α. Ὁ Χρῆστος Γιανναρᾶς, στὴν μελέτη του: *«Ἀλήθεια καὶ Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας»* (1997), σελ. 233, ἐπισημαίνει ὅτι, στὸ Διάλογο μὲ τοὺς Προτεστάντες:

«Οἱ Ὁρθόδοξοι εἶχαμε ἐλλιπῆ προπαρασκευὴ καὶ δὲν ἀρνηθήκαμε ποτὲ τὴν συμμετοχὴ μας στὶς κοινὲς προσευχὲς στὰ συνέδρια. Προβάλλουμε στὴν οἰκουμενικὴ κίνηση τὴν ἐσωτερικὴ μας κρίση καὶ εἴμαστε τραγικὰ ἀπόντες στὴ θεολογικὴ ἀντιμετώπιση τῶν εὐαισθησιῶν, ποὺ ἐμφανίζει τὸ Π.Σ.Ε.»!

β. Ὁ Γεώργιος Ψαλτάκης, στὸ βιβλίο του *«Ὁ Οἰκουμενισμὸς»* (1991), σελ. 18, παρατηρεῖ ἐπίσης ὅτι:

«Οἱ Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι εἰς τοὺς Διαλόγους παρουσιάζονται τελείως ἀπαράσκευοι καὶ δὲν

συμφωνοῦν μεταξύ τους. Πολλὰ ὀρθόδοξα μέλη, λόγω ἀγνοίας, υἱοθετοῦν Καθολικὰς ἀπόψεις... καὶ ἀπορρίπτουν τὰς Ὁρθοδόξους» ἢ «θεωροῦν τὸν Διάλογον προσωπικῆ τῶν ὑπόθεσιν καὶ βάσει τῶν προσωπικῶν γνωριμιῶν καὶ συμφερόντων καθορίζουν τὴν θέσιν των»!

2. Οἱ καταστατικὲς ἀρχὲς λειτουργίας τοῦ Π.Σ.Ε. Ἀπὸ τὴ στιγμή, πού ἡ Ἑλλαδικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐγίνε νόμιμο καὶ κανονικὸ μέλος τοῦ Π.Σ.Ε., εὐρέθῃ ὑποχρεωμένη νὰ ἀποδέχεται καὶ νὰ τηρεῖ τοὺς καταστατικοὺς κανόνες τῆς λειτουργίας του. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ὑποχρέωσή της ἀπέβη δεσμευτικὴ γι' αὐτήν, ὄχι μόνο γιὰ τὴν τήρηση ἀποφάσεων τοῦ Π.Σ.Ε. πρακτικῆς-ποιμαντικῆς σκοπιμότητος, ἀλλὰ καὶ θεολογικῆς-δογματικῆς διατυπώσεως.

Ἐνδεικτικῶς παραθέτουμε, στὸ ἐξῆς, μέρος αὐτῶν τῶν δεσμεύσεων, ἀπὸ τίς ὁποῖες δὲν μᾶς διασώζει ἡ ἀρχιεπισκοπικὴ «ἐμμονή» στὴν ὀρθόδοξη παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας (!!).

α. «Ἔχουμε δεχθεῖ νομικῶς τὸ δικαίωμα τοῦ Π.Σ.Ε. νὰ ἐκδίδει κατὰ πλειοψηφία, ἀποφάσεις σὲ δογματικὰ θέματα, οἱ ὁποῖες ἀντίκεινται στὴν Ἐκκλησιολογία καὶ τοὺς Ἱ. Κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» (π. Ἱ. Ρωμανίδης†).

β. «Ἔχουμε δεχθεῖ τίς ἀρχὲς τῆς Οἰκουμενικῆς Χάρτας (2000), σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία: ὅλες οἱ αἵρετικὲς ὁμολογιακὲς ομάδες ἀναγνωρίζονται ὡς ἰσοδύναμες "ἐκκλησίες" καὶ ἔχουμε ὑποσχεθεῖ νὰ μὴ προτρέπουμε ἀνθρώπους νὰ ἀλλάσσουν τὴν Ἐκκλησία τους»

(Ἀστ. Χατζηνικολάου. «Ἡ Ὁρθοδοξία στὴ θύελλα τοῦ συγχρόνου συγκρητισμοῦ», 2000, σελ. 40).

γ. Μᾶς ἔχει ἐπιβληθεῖ ἡ ἀρχὴ (στὸ Βανκοῦβερ, 1983), σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία, οἱ θεολογικὲς διαφορὲς εἶναι σὲ κάθε περίπτωση νόμιμες καὶ δὲν θεωροῦνται ὡς ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν.

δ. Ἐπειδὴ «ἔχουμε ἀποδεχθεῖ σὰν αὐτονόμητὴ τὴ διάρθρωση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου, πάνω στὴν ἀρχὴ ὄχι τοῦ διαλόγου τῶν θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, ἀλλὰ τῆς ποσοτικῆς-στατιστικῆς ἐκπροσωπήσεως αὐτονόμων ἐκκλησιαστικῶν ὀργανισμῶν, ἐξουδετερώνεται a priori ἡ παρουσία

τῶν ὀρθοδόξων, ἀφοῦ ἀποτελοῦν ἀνίσχυρη μειοψηφία» (Χρ. Γιανναῶς, ἀνωτ. σελ. 232-233), ἡ ὁποία δὲν μπορεῖ οὔτε τὸν ἑαυτό της νὰ διασώσει ἀπὸ τὸ τέλμα τοῦ Διαχριστιανικοῦ Συγκρητισμοῦ τοῦ Π.Σ.Ε.!

* * *

ΤΑ ΛΙΓΑ καὶ ἀπλῶς ἐνδεικτικῶς παρατεθέντα στοιχεῖα τῆς ἀπαράδεκτης ἐμπλοκῆς μας στοὺς Θεολογικοὺς Διαλόγους μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ἐπισημαίνουν καὶ ἐπιγραμματικῶς τὶς ἀνησυχητικὲς, ὀλέθριες, συνέπειες τῆς ἐμπλοκῆς μας αὐτῆς, γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, πὸς τὶς συνειδητοποιοῦμε στὶς ἐξῆς ἀναμφισβήτητες πραγματικότητες.

α. Μὲ τὴν ὑποχρέωσή μας, θέλοντας καὶ μὴ, νὰ ἀναγνωρίζουμε ὅλες τὶς προτεσταντικὲς αἰρετικὲς παραφυάδες ὡς «ἀδελφές ἐκκλησίες»!!

β. Μὲ τὴν ἀνοχή μας, θέλοντας καὶ μὴ, νὰ συνυπάρχουμε, λόγῳ τῆς «ἀδελφικῆς» μας σχέσεως, μὲ «ἐκκλησίες», πὸς δέχονται τὸν γάμο τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ τὴ χειροτονία τῶν γυναικῶν!!

γ. Μὲ τὴν ὑποχρέωσή μας νὰ ἔχουμε τὴν ἰσοδύναμη καὶ ἰσόκυρη ψῆφο στὸ Π.Σ.Ε. ἀκόμη καὶ μὲ θρησκευτικοὺς προτεσταντικοὺς συλλόγους!! Παρατηρεῖται μὲ θλίψη ὅτι:

«Τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας, φορεῖς μιᾶς θεολογίας αἰῶνων ἀγιότητας ... ἔχουν τὴν ἴδια ψῆφο στὴν Κ.Ε. τοῦ Π.Σ.Ε. μὲ τὸν ἀντιαλκολικὸ ἀντιπρόσωπο τοῦ “Στρατοῦ τῆς Σωτηρίας”, μιᾶς “ἐκκλησίας” δηλ. ... πὸς οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς δηλώνουν συνήθως ἀποχὴ ἀπὸ συζητήσεις σχετικὲς μὲ τὸ Ποτήριον τῆς Εὐχαριστίας, ἐπειδὴ στὶς δικές τους συνάξεις, τὸ ἔχουν καταργήσει, ἀφοῦ εἶναι ἀντιαλκολικοί».

(Χρῆστος Γιανναῶς, ἀνωτ., σελ. 200).

δ. Μὲ τὴν ἀνοχή μας καὶ ἐφόσον νομίζουμε (παραμένοντες ἐταῖροι τοῦ Π.Σ.Ε.), ὅτι μποροῦμε νὰ ἔχουμε «ἐνότητα» (γρ. ἀδελφότητα) μὲ αἰρέσεις, μὲ οὐσιαστικὴ διαφοροποίηση ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξη ἀγιοπνευματικὴ μας Παράδοση, ἐπικυρώνουμε τὴν ἀδιαφορία μας γιὰ τὴν μοναδικὴ ἀλήθεια, τὴ Μία Ἁγία,

Καθολική καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία», γεγονός, πὸ ἐγγίζει, εἴτε τὸ θέλουμε εἴτε ὄχι, τὴν προδοσίαν τῆς Ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας μας!!!

* * *

ΚΑΤΟΠΙΝ αὐτῆς τῆς καταπτώσεώς μας, νὰ συρόμεθα σὲ πράξεις καὶ ἐνέργειες ἐναντίον τῆς Ἀληθείας τῆς Πίστεως καὶ Ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας, διερωτᾶται κανεὶς:

ποιοὶ λόγοι ἢ ποιά κίνητρα ἐκίνησαν τὴν γλῶσσα τοῦ Μακαριωτάτου νὰ δηλώνει στὸ Δελτίο Τύπου τῆς Ἱ. Συνόδου ὅτι: *«Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συν-εχίζει νὰ μετέχει στὸν θεολογικὸ διάλογο μὲ πνεῦμα ἀγάπης, διακρίσεως καὶ προπαντὸς ἐμμονῆς στὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας»;*

Ἔχει λησμονήσει ἄραγε τί σημαίνει διάκριση καὶ τί σημαίνει Ὁρθόδοξη Παράδοση;
Δὲν ἀποκλείεται!!!

• **Σημ.** Ὅλα τὰ παραθέματα τοῦ παρόντος κειμένου ἔχουν ληφθεῖ ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ καλοῦ θεολόγου Παναγιώτη Σημάτη, μὲ τίτλον: «Διαχριστιανικοὶ καὶ Διαθρησκευτικοὶ Διάλογοι», ἐκδόσεις «ΤΗΝΟΣ», Ἀθήνα 2003.

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1573/19.11.2004, σελ. 1 καὶ 5. Ἐπιμέλεια καὶ μικροβελτιώσεις ἡμέτ.